

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości i dopuszczenie rejestracji znaku towarowego dla wszystkich towarów objętych zgłoszeniem;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust 1. lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2021 r. – Bank of America i Bank of America Corporation / Komisja

(Sprawa T-456/21)

(2021/C 368/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżący: Bank of America N.A. (Charlotte, Karolina Północna, Stany Zjednoczone), Bank of America Corporation (Wilmington, Karolina Północna, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: D. Bailey, barrister, D. Liddell, solicitor, i adwokat D. Slater)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2021) 3489 final z dnia 20 maja 2021 r. w sprawie COMP/AT.40324 – Europejskie obligacje skarbowe (zwanej dalej „decyzją”) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących; oraz
- nakazanie Komisji pokrycia kosztów skarżących i kosztów powstałych w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: ustalenie Komisji, zgodnie z którym skarżący uczestniczyli w jednolitym i ciągłym naruszeniu, jest oparte na błędzie co do prawa lub na błędzie w ocenie przy zastosowaniu art. 101 ust. 1 TFUE. W szczególności Komisja zastosowała błędne kryterium dotyczące udziału w jednolitym i ciągłym naruszeniu; ponadto lub alternatywnie Komisja w sposób błędny zastosowała przepisy dotyczące elementów składowych jednolitego i ciągłego naruszenia do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy.
2. Zarzut drugi: w okolicznościach, w których zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 zachowanie skarżących było objęte przedawnieniem, jeśli chodzi o możliwość nałożenia grzywny, Komisja błędnie przyjęła, że istnieje wystarczająco uzasadniony interes w rozumieniu art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w ustaleniu naruszenia wobec skarżących.
3. Zarzut trzeci: Komisja naruszyła prawo do obrony, ponieważ i) ustalenia przyjęte wobec skarżących w decyzji znacząco odbiegały od podstawowych ustaleń przyjętych wobec skarżących w pisemnym zgłoszeniu zastrzeżeń; ii) Komisja nie wyjaśniła, dlaczego uznała za bezprawne kontakty wskazane wyłącznie niebezpośrednio w załączniku 1 do pisemnego zgłoszenia zastrzeżeń i w załączniku 1 do decyzji; oraz iii) skarżącym nie umożliwiono ustosunkowania się do nowych kwestii podniesionych w decyzji – których nie zawierało pisemne zgłoszenie zastrzeżeń – dotyczących niektórych rozmów.